

Svećenik - odgojitelj povjerenog mu puka

“Gospodin je jasno rekao da je skrb za njegovo stado mjerilo ljubavi prema njemu samome”.
sv. Ivan Zaltousti

Novi nam Zavjet prikazuje Isusa kao ostvarenje SZ-tnih proročanstava. On je dugo očekivani Mesija, “rođen po tijelu od Davidova plemena” (Rim 1,3). Kada ga Natanael naziva “kraljem Izabela” (Iv 1,49) ne odbija taj naslov. Ipak, kada ga nakon umnažanja kruha narod želi okruniti za kralja sklanja se u osamu (usp. Iv 6,15). Očito njegovo poimanje vlastita kraljevskog dostojanstva nije se podudaralo s političkim poimanjem naroda o Mesiji kao vlastitome proroku i kralju. Isus je ipak jednom dozvolio da mu se javno iskaže kraljevska počast i to prigodom trijumfalnog ulaska u Jeruzalem u koji je, prema Zaharijinu proročanstvu (usp. Zak 9,9; Mt 21,5) ušao jašući na magaretu, a narod mu je klicao kao kralju. Potom je, ušavši u hram rastjerao trgovce, očitujući ostvarenje mesijanskih obećanja (Iz 56,6; Jer 7,11), koje ukazuju na njegovo kraljevsko dostojanstvo.

U središtu Isusova propovijedanja poruka je o Kraljevstvu (nebeskom, Božjem, Očevu, njegovu). Pred Pilatom potvrđuje svoje kraljevsko dostojanstvo, ali također tvrdi da je njegovo kraljevstvo drugačije, duhovne naravi za razliku od zemaljskih kraljevstava (usp. Iv 18, 33sl.). Na križu mu je postavljen naslov “Isus Nazarećenin Kralj židovski” (Iv 19,19), što su prisutni ismijali, a desni razbojnik, naslućujući skrivenu, otajstvenu narav Isusova kraljevstva, prepoznao kao posljednju životnu priliku. Nagrađen je zbog svoje vjere! Isusovo kraljevsko dostojanstvo i čast duhovne je naravi, jer se božanska Riječ nije utjelovila da bi, na ljudski način, zagospodarila svijetom, nego da bi posvjedočila za istinu (usp. Iv 18,37), odnosno da bi objavila da je Bog naumio izbaviti ljude iz vlasti tame te ih privesti u kraljevstvo Sina svoga ljubljenoga, po kojem su otkupljeni i po kojem su im grijesi otpušteni (usp. Kol 1,13). To kraljevstvo, započeto njegovim propovijedanjem, mukom smrću i uskrsnućem dovršiti će se tek na koncu vremena kada će On, “Gospodar gospodara i kralj kraljeva” (Otk 17,14) sve podložiti Bogu Ocu, kako bi Bog bio sve u svima (usp. 1 Kor 15,24.28).

Kakav je dakle, Krist kralj te kako je vršio svoju kraljevsku službu, kako je kraljevao? Za sebe reče da nije došao biti služen, nego služiti i život dati za mnoge, tj. za sve ljude. Reče također da nije došao vršiti svoju volju, nego volju Onoga koji ga posla te da je to njegova hrana i snaga. Za suradnike, svoje ministre - bira neuke ribare i težake; umjesto biranih jela i pića - uzima što mu se putem ponudi; umjesto raskošnih palača - za rođenje bira pećinu tj. štalu, a poslije reče da nema gdje bi glavu naslonio; umjesto urešena kraljevskog trona - bira drvo križa s kojeg će ‘zavladati’ srcima milijuna ljudi. “Ja kad budem uzdignut sve ću privući k sebi” (usp. Iv 12,32). Takav je naš Kralj, takve želi svoje prijatelje, suradnike i pomoćnike. Zato, najveći naslov, koji može steći jedan njegov učenik, naslov je koji je Njemu samome prorečen, kojim se je on dičio i kojeg je živio, naslov: Sluga Božji! Zato su se veliki pape rado nazivali: “*Sluga slugu Božjih - Servus servorum Dei*”.

Svi naslovi koje su Isusu dali drugi i koje je on sam koristio sažimaju se u naslovu “Pastir dobri”. Opetovano tvrdi da je poslan potražiti i spasiti izgubljeno, tj. skupiti raspršene ovce kuće Izraelove. Oko sebe okuplja “malo stado” učenika, koje treba postati zajednica posljednjih vremena i kojoj je obećano kraljevstvo nebesko. Naviješta da će pastir biti udaren, a ovce, prema proroku Zahariji raspršene (usp. Zah 13,7), no istovremeno jamči da će sve ovce skupiti pod jednim pastirom. Isusa, spisi NZ-a nazivaju “velikim pastirom ovaca u snazi krvi vječnoga saveza” (Heb 13,20); On je pastir i čuvar koji je izliječio ovce od njihovih rana (usp. 1 Pt 2,23-25). On je Pastir dobri, a istovremeno “vrata ovcama” (usp. Iv 10,7sl.). On

svoje ovce poznaje po imenu, ide ispred njih i na pašu ih izvodi. One ga slijed i glas njegov slušaju. Između Pastira i ovaca stvara se uzajamno poznavanje: Isus poznaje svoje ovce i one poznaju njega; kao što Otac poznaje Sina i Sin poznaje Oca (usp. Iv 10,14-15). On je došao kako bi ljudi imali život i to u izobilju. Stoga za svoje ovce daje život kao čin ljubavi i predanja.

Po sakramentu svetoga reda svećenik sudjeluje u Kristovoj svećeničkoj službi. Tu službu autentično može vršiti jedino na način kako ju je živio i vršio Isus Krist, dakle, služeći, a ne gospodujući. Nutarnje počelo, snaga koja oživljuje i vodi duhovni život svećenika jest *pastirska ljubav*, tj. sudjelovanje na onoj istoj pastirskoj ljubavi koju je živio i svjedočio Isus Krist. Ona je nezasluzeni dar Duha Svetoga, a u isto vrijeme ona je zadaća i poziv na slobodni i svjesni odgovor svećenika. Bitni sadržaj pastirske ljubavi je sebedarje, posvemašnje sebedarje Crkvi, odnosno konkretnoj zajednici koja je povjerena njegovoj brizi i ljubavi. "Pastirska ljubav je, piše Ivan Pavao II, ona krepost kojom nasljeđujemo Krista u njegovu sebedarju i njegovu služenju. Nije riječ samo o onomu što činimo, već o našem sebedarju koje pokazuje Kristovu ljubav prema svojem stadu" (PDV 23b). Drugim riječima sam Krist preko svećenika ljubi svoje stado te ga spašava, vodi i upravlja. Ta ljubav treba obilježiti način razmišljanja i djelovanja svećenika, njegov odnos prema ljudima, stvarima, samome sebi i prema Bogu. Ljubiti povjereno stado znači za stado se žrtvovati, izgarati; otkrivati uvijek nove i učinkovitije načine služenja. Služiti puku znači pomoći svakom svom vjerniku da prepozna i razvije vlastiti poziv po Evandjelju. Drugim riječima pomoći vjernicima da ostvare život iskrene i djelotvorne ljubavi i da žive u slobodi djece Božje koju nam je Krist darovao. Svećenik je:

- predsjedatelj zajednice (služba izgradnje Crkve; služba koordiniranja i animiranja zajednice; služba zajedništva; upravljanje dobrima)...

- odgojitelj zajednice (odgoj za zrelu vjeru; odgoj za ljubav; odgoj za mir; odgoj za nadu i radost)...

Sve nabrojeno biti će moguće postići ako sam svećenik bude autentičan, pravi Kristov svećenik. "Pastir dobri, što kaže inom i sam svojim potvrđuje činom" (I. Mažuranić). Ako mu život ne odgovara onome što propovijeda svećenik je neautentičan. Onda se njemu može reći: "Liječniče izliječi sam sebe!". Riječi moraju biti potvrđene vlastitim životom, inače se, kako kaže Pavao, obeskrepkuje snaga Kristova križa te se daje povod sablazni. A kada je riječ o sablazni uvijek vrijedi ona stara: "*Corruptio optimi pessima!*"

Svećenik je onaj koji ide ispred svoga naroda na putu svetosti, istine i pravde, na putu nasljedovanja Isusa Krista. Ljubav prema puku goni ga da se sve više razdaje, da poput svijeće svijetli i izgara na oltaru svećeničkog života. Za njega nema radnog vremena. On je svećenik - služitelj 24 sata na dan. Njegovo srce i njegov ured tj. župna kuća otvoreni su svima: djeci, mladima, starima, roditeljima, a osobito najpotrebnijima - siromasima. "Neka se svećenici, potiče ih PO, s najvećom skrbi brinu za bolesne i umiruće, neka ih posjećuju i hrabre u Gospodinu" (PO 6c). Utješno je znati da je u svećeničkom služenju, u osobi svećenika prisutna sam Gospodin Isus, a isto tako da je skriven u bratu patniku kojem svećenik služi.